

— Какъ? попыта Пикильо очуденъ, не ще ли я земешъ съ себе си?

— Че възможно ли е? не знаешъ ли? . . .

— Нищо не знаѣхъ.

— Мислѣхъ че вамъ дължимъ и туй щастіе!

— Кое?

— Жуанита влѣзва въ палата.

— Невъзможно!

— Найвъзможно . . . въ служба на царицата. »

Пикильо извика смаянъ.

« Да, господине мой, царицата го иска. Отъ утрѣ племенницата ми наченва службата си и когато има челоувѣкъ племенница въ палата и близо при царицата, презира злытъ и завистниците, не ся бои нищо! . . . що имашъ, благодѣтелю мой? попыта той Пикильо, защо стоишъ неподвижимъ и мълчеливъ? »

— И ты, роднино, приказвашъ много, рече Казилда, и за туй е много нужно да оставишъ Мадритъ единъ часъ понапредъ.

Да, да, . . . рече Пикильо, ни една отъ тѣзи работи не произхожда отъ мене, но отъ ангела, когото обѣщахъ са да не открывамъ . . . и когото, на зла честь, нема да узнайте; защото азъ, рече той като са усмихнѣхъ и изгледа берберя, съмъ разбранъ; но ако нѣкога земѣхъ позволеніе, ще ви кажж кого сте дължны да благодарите.

— А между туй ний ще са молимъ Богу за онзи ангелъ, рече Жуанита, който да е той.

— Да . . . да, повтори берберьтъ съ просълзены очи . . . ще са молимъ за него; но подобрѣ ми бѣше да го знаѣхъ!

— Че защо уйчо; незнаемы и Бога но му са поклонямы! »

На другия денъ Пикильо отиде у Аиша, която по добра честь намѣри самичка, защото Кармена бѣше въ стаята на леля си и пишаше писма подъ нейна диктовка. Той ѝ разказа произшествіята, доброто слѣдствие на писмото ѝ, освобожденіето на Гонгарельо и службата въ която бѣ опредѣлена Жуанита.

Аиша съ признателность си издигнѣ очытъ и рече: